

Ročník IV

ČASOPIS STUDENTŮ GYMNÁZIA ŽIDLOCHOVICE

Milí čtenáři,

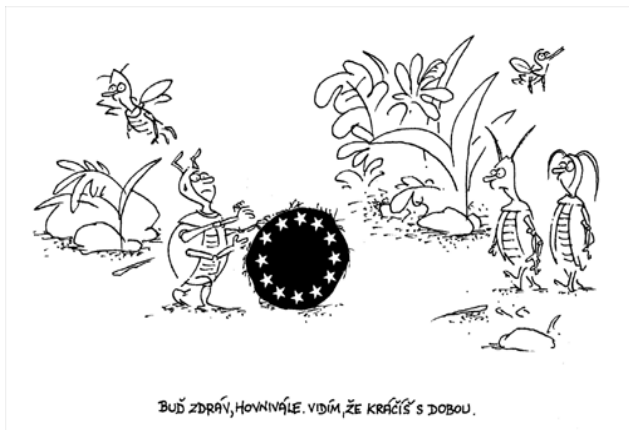
spěcháme k vám s dalším číslem našeho studentského časopisu a volba slovesa v úvodu je tentokrát zcela namístě, protože už máme čtyřdenní zpoždění. Na naši alespoň částečnou omluvu však budiž řečeno, že jsme v tom, že jsme to zavinili jen tak asi z poloviny. Druhou polovinu má na svědomí moderní technika. Měli jsme totiž velkou šanci přijít s listopadovým inTELEktem už koncem minulého, nebo nejpozději začátkem tohoto týdne, jenže se nám nějak „pohádaly“ dvoustrany, smontované v elektronické podobě - a museli jsme spoustu věcí dělat v příslušném programu znova.

Každá mince má jak známo dvě strany. A druhou stranou našeho zpoždění je skutečnost, že další číslo inTELEktu musíme připravit v průběhu dvou týdnů, neboť musíme bezpodmínečně vyjít před vánočními prázdninami. Naštěstí máme v zásobě ještě řadu článků, především těch, které jsme během podzimu posílali do projektu Mladé fronty DNES „Studenti čtou a píšou noviny“, tedy projektu, díky němuž se i mnozí z vás mohli v říjnu a v listopadu dostat k čerstvému dennímu tisku a nezaplatit přitom ani halíř, či spíš ani korunu, protože halíře už existují jenom na papíře.

Sluší se, abychom vás v tomto úvodníku upozornili na některé ze zajímavostí tohoto vydání. Nuže: nenechte si ujít na 3. straně ohlédnutí za koncertem pro Ivetu Veverkovou, otočte na další dvoustranu a začtěte se do rozhovoru s tuplovaným magistrem Štěpánem Policerem, nabízíme vám také tradiční rébusy, křížovku o ceny, anketu mezi primány, tipy pro volný čas, něco kultury, něco sportu, něco zoologie, ba i něco z vlastní literární tvorby. Věříme, že i v tomto vydání inTELEktu si každý čtenář za svoji pětikačku přijde na své.

A navíc si dovolíme vás jaksepatří navnadit i na další číslo, v němž vám přineseme vánoční dárek v podobě rozhovoru s hvězdou sportovního nebe!

VAŠE REDAKCE

BUĎ ZDRAV, HOVNÁLE. VIDÍM, ŽE KRÁČÍŠ S DOBOU.

Z internetu vybral JAKUB VERBÍK (septima)

Rébusy pro bystré hlavy

Řešení z minulého čísla:

Sedm dětí: Možné to je, protože všechny děti jsou chlapci, tedy i druhá půlka jejich dětí jsou také chlapci.

Lidé a koně: Ve stáji je 14 koní a 8 lidí. Výpočet: $14 \cdot 4 + 8 \cdot 2 = 72$

Rébus: STArOStA měStA moStArU chlaStA ve StOje po StArU

Nové hlavolamy:

* Kolik je teď hodin, když čas, který uplynul od poledne, tvoří třetinu času, který uplyne do půlnoci?

* Některé měsíce mají 31, jiné 30 dní. Kolik jich má 28?

* Prvoci v misce se dělí každou minutu na dva, z nichž každý má stejný objem jako ten původní. Miska byla plná ve 12.00. Kdy byla z poloviny plná?

* Stojíte u tří vypínačů. Víte, že patří ke třem žárovkám, které jsou v místnosti, kam vede dlouhá a klikatá chodba - tzn. že ze svého místa vůbec nemůžete vidět, zda některá svítí nebo ne. Všechny tři vypínače jsou nyní v poloze vypnuto. S vypínači můžete manipulovat jak chcete, pak jednou projít chodbou a podívat se do místnosti. Tam musíte říci, který vypínač je od které žárovky. Jak na to?

Sudoku

Řešení z minulého čísla

7	3	2	6	9	4	8	5	1
9	5	6	3	8	1	7	4	2
8	1	4	7	2	5	3	6	9
4	8	9	2	7	6	5	1	3
3	6	7	5	1	9	2	8	4
5	2	1	8	4	3	9	7	6
2	4	8	9	6	7	1	3	5
6	9	3	1	5	8	4	2	7
1	7	5	4	3	2	6	9	8

Nové zadání

	1			8		5	3	
7	2			1	9			8
5				7			2	
	4	1	2			9		
			1	4		2		6
	5	2		3				1
	7	5	8		6			4
	3			2			8	5
1			7					2

ROMAN KONEČNÝ, VÍT ZAJÍC (oktáva)

Na koho se usmálo štěstí?

Anglickou knížku za správné řešení tajenky z čísla 2 (FRANTIŠEK LANGER, DVAASEDMDESÁTKA) vyhrává DENISA VEČEŘOVÁ z tercie.

REDAKCE

Koncert pro Ivet

Dne 7. 11. 2008 se v židlochovické sokolovně uskutečnil benefiční „Koncert pro Ivet“. Vystoupily zde kapely ze Židlochovic a blízkého okolí: Enzym, Bezestopy, Mr. Dynaboom, Risposta, Bricanyl Turbuhaler, Skrznaskrz a Analia, která přijela dokonce až z Rousínova. Všichni účinkující vystoupili bez nároku na honorář.

Výtěžek celé akce, jejíž součástí byla i tombola, bude věnován bývalé studentce Gymnázia Židlochovice Ivetě Veverkové na nákup nezbytných rehabilitačních pomůcek.

Poděkování za sponzorský dar patří těmto firmám a osobám: Anna Paurová, Zaječí; Autodíly Kelbl s.r.o., Hrušovany u Brna; AVION spol. s r. o., Židlochovice; Dušan Spáčil, Vojkovice; Fronius, Jihlava; Hortiscentrum s.r.o., Židlochovice; Kamena Brno; Keramická dílna KOVI, Vojkovice; Knesl – kopírovací stroje, Židlochovice; Kovoterm Gasex s.r.o., Brno; Lesní závod Židlochovice; Oldřiška Veselá – zemní práce a doprava, Vojkovice; Pivovar Starobrnno; Pneumatiko Němčičky; Prodom, Židlochovice; Restaurace Sport, Žabičce; Řeznictví Janíček & Čupa, Židlochovice; Sdružený klub železničářů, Brno; Školní zemědělský podnik Žabičce; Tomáš Jíra, Židlochovice; manželé Hniličkoví, Pavlišovi, Petříčkovi, Rožnovští, Suchánkovi, Svobodovi.

Dále bychom chtěli poděkovat Sdružení přátel Gymnázia Židlochovice za záštitu celé akce, Sokolu Židlochovice za bezplatný pronájem sokolovny, všem kapelám, městu Židlochovice za podporu a propagaci, Ivaně Svobodové za grafický návrh plakátů, Lukáši Čapkovi za nazvučení sálu, skupinám Mr. Dynaboom a Risposta za zapůjčení technického vybavení, za pomoc a cenné rady řediteli gymnázia RNDr. Jiřímu Kubešovi a Mgr. Haně Stravové. Velký dík patří také všem třem stům deseti návštěvníkům, díky nimž činil celkový výnos 97 658 korun!

Věříme, že vybraná částka přispěje ke zlepšení podmínek pro léčbu naší spolužačky Ivety.

MATURANTI 2006

Ohlédnutí za koncertem

V pátek 7. listopadu proběhl v židlochovické sokolovně benefiční „Koncert pro Ivet“, o kterém jsme informovali v minulém čísle. Už od dopoledne probíhala příprava sálu, roznášely se stoly a židle, uskladovalo občerstvení, rozmísťovala aparatura, zkrátka dělo se vše tak, aby mohl koncert úderem šesté hodiny večerní v plné síle vypuknout. Kolem šesté se tedy k sokolovně začali trousit lidé z okolí, kterých nakonec přišlo celkem 310, což bylo pro všechny velmi příjemným překvapením. Jako první se na scénu dostala skupina Analia z Rousínova, která dala večeru hned od začátku ten správný náboj. Dále se vystřídaly kapely Enzym, Bezestopy, Mr. Dynaboom, Risposta, Bricanyl Turbuhaler a Skrznaskrz. Po hudební stránce si snad každý přišel na své. A kdo zrovna nešlel pod pódium, mohl si vykládat ve vestibulu nebo si jít zchladit hlavu před sokolovnu. Během večera probíhala i tombola, která se také setkala až s nečekaným ohlasem a vyprodala se do posledního kousku. U občerstvení stála nepřetržitě několikametrová fronta, kterou však návštěvníci brali s úsměvem, ozývaly se hlasy jako: „No, mohl bych si to pivo jít koupit vedle do hospody... Ale to bych zase nepřispěl na Ivet. To tu frontu radši vystojím.“ Takže všude vládla příjemná atmosféra i po druhé hodině ranní, kdy dohrály poslední tóny „Skrzek“ a všichni se pomalu rozcházeli do svých domovů nebo na další akce. Fotky pořízené naším bývalým studentem Romanem Ivičičem jsou k nahlédnutí na <http://picasaweb.google.cz/Ingamosh/Iveta#>.

ONDŘEJ NOVÁK (oktáva)

Vyučující HV, multiinstrumentalista a dirigent Mgr. MGA. Štěpán Policer: Vtáhl mě sem pan ředitel

*** Jak se Vám líbí u nás ve škole?**

„Líbí se mi tu moc.“

*** A co se Vám líbí?**

„Jak bych to řekl: no, budu upřímný. Ve škole se mi líbí, protože (...krátká pauza...) mám rád menší kolektivy, to znamená, že to tu není žádná megaškola. Za druhé je tady příjemný pedagogický sbor. Já teda ještě všechny kolegy moc neznám, ale za tu dobu, co jsem zde, musím říct, že se mezi nimi cítím dobře, a to se týká i vedení školy. A za třetí pozoruji jaksi, já pozoruji...(...krátká pauza...). Jak bych to formuloval? Nechtěl bych to říkat tak úplně lidově. Ale je rozdíl mezi dětmi a studenty, tedy mezi mladými, kteří žijí ve velkoměstě, a mezi těmi, kteří žijí třeba v menších městech nebo na vesnici. Gymnázium je samozřejmě výběrová škola, takže zase to není úplně tak klasický vzorek. Musím ale říct, že ten rozdíl, který mám možnost pozorovat (učím totiž i v Brně), je tady směrem k tomu pozitivnímu hodně znatelný.“

*** Říkal jste, že učíte ve městě, tak kde ještě učíte?**

„Tak v současné době učím ještě na Gymnázium Integra v Brně, to je soukromé gymnázium také s malým počtem studentů a s malým počtem pedagogů, a pak ještě učím na Waldorfské základní škole v Líšni.“

*** A co Vás zrovna do Židlochovic vtáhlo?**

„Co mě sem vtáhlo? Pan ředitel mě sem vtáhl.“

*** Přišel jste sám s tím, zda byste tady mohl učit?**

„Nejprve jsem poslal mail, ale oslovil jsem tehdy více škol, protože jsem hledal nějakou změnu. Takže jsem zkoušel a hledal, a když mi pan ředitel zavolal, ať se přijdu podívat, že on by takového pedagoga potřeboval, tak jsem asi týden váhal (... smích...) a pak jsem přijel. A možná, že to byla ta změna, kterou jsem potřeboval, nejen změna typu školy, ale možná i prostředí. Na atmosféře této školy je prostě poznat, že je to něco jiného, neumím to moc slovně vyjádřit. Nevím, jestli mohu už v tuto chvíli říct, že je to právě to, co jsem hledal, ale je mi tu dobře.“

*** Ještě studujete, máte spoustu sborů a máte rodinu. Jak to zvládáte, když učíte na třech školách?**

„Tak já studuju v současné době ještě na JAMU a zároveň jsem také posluchačem postgraduálního studia na Katedře hudební výchovy Masarykovy univerzity v Brně. Na JAMU jsem v předposledním ročníku orchestrálního dirigování. Stále mě ale naštěstí zbývá čas i pro mé koníčky. Nu a mým velkým koníčkem je samozřejmě hudba, takže jsem rád, že mohu kromě zaměstnání a studia pracovat s různými tělesy, sbory, muzikanty, sólisty, prostě dělat dobrou muziku, jak mi to čas a také rodina dovolí.“

*** V kolika sborech působíte?**

„V současné době působím nečekaně v pěveckém sboru Gymnázia Židlochovice, který všestranně poznávám a se kterým pracujeme od září každý týden. Potom mám takový malý sboreček na Integře. A co se týče jiných oblastí než školství, tak pracuju s Pěveckým sborem Gaudeamus Brno, kde působím jako sbormistr od roku 2003. Předtím jsem tam zpíval ještě jako řadový student, když to byl sbor univerzitní. Kromě tohoto Gaudeamu ještě pracuju se Scholou brněnské mládeže (tzv. SBMkou), což jsou vlastně zase mladí z Brna a okolí, se kterými se zase věnujeme jiným žánrům, než je třeba vážná hudba.“

*** Spolupráce s různými filharmonickými sbory, to už pominulo, nebo to pořád trvá, nebo jak se co naskytne?**

„Ano, spolupráce s profesionálními tělesy, jako jsou filharmonie, je nepravidelná záležitost. Záleží na daném projektu, který se podaří, nebo na příležitosti. A samozřejmě v rámci studia JAMU s těmito tělesy celkem pravidelně pracujeme, protože máme u těchto těles vlastně povinnou praxi.“

*** Máte toho fakt docela dost, tak jak to zvládáte s rodinou, jak se na to tváří vaše manželka? Máte vůbec čas někdy vidět děti?**

„Tak, ač to tak nevypadá, tak rodina je mojí velkou prioritou. Aspoň se domnívám a snažím se o to, aby to nebyla věc, na kterou zbude čas až jako poslední... A myslím, že se mi to snad i nějak daří, nevím... Záleželo by, co by na to řekla moje žena, ale doufám, že by snad se mnou nebyla v příliš velkém rozporu. Je to asi tak: těch aktivit jsem míval ještě celkem nedávno daleko víc, ale když se nám narodila první dcerka Anička, která už má teď vlastně skoro tři roky, a po ní následovala Markétka, která má rok a půl, tak tehdy jsem hodně z těch aktivit ubral, protože jsem cítil, že mě rodina potřebuje. V tomto smyslu se snažím, aby rodina nestrádala na úkor mých koníčků. Někdy se mi to daří lépe, někdy hůře, ale celkově je to, věřím, daleko lepší, než to bývalo.“

*** Narodil jste se v Čechách. Jak jste se teda dostal ke studiím v Brně?**

„Tak je pravda, že pocházím z České Lípy, což je na severu Čech v nádherném Máchově kraji. Jako čtrnáctiletý jsem si podal dvě přihlášky: na gymnázium v České Lípě a na Biskupské gymnázium v Brně, které otevíralo první ročník, a po takové škole jsem moc toužil. Dostal jsem se na obě školy, ale Brno rozhodlo. Musím teda říct, že to byl zásadní mezník v mém životě, který poznamenal můj život a určil směr na další roky, možná na celý život. Na Brněnsku už jsme, zdá se, zakořenili a poznal jsem zde spoustu skvělých lidí, kteří mě nějakým způsobem vedli a ovlivnili můj osobní život. No a po BiGy jsem už vlastně zkoušel přijímačky na univerzitu, dělal jsem „pajdák“ (češtinu a hudebku pro střední školy) a potom jsem se dal ještě na to JAMU (sbormistrovství a dirigování). Takže jsem víceméně v Brně už zůstal i jako „věčný“ student, protože jsem svůj studijní život dosud neukončil, i když už mám rodinu. Musím prostě říct, že jsem v Brně rád.“

*** Tíhl jste k hudbě už od mala? Věděl jste, že ji chcete studovat?**

„Ano, k hudbě jsem tíhl od dětství. Od malička jsem hrál na flétnu a potom záhy na klarinet. Na ten jsem hrál dost dlouho, ale hudba mě nebavila. Měl jsem špatného učitele, klarinet byl pro mě prostě noční můrou. Navíc jsem neměl možnost hrát ani v žádném orchestru, byla to dřina, úmorná práce a žádná radost. No a pak jsem ve čtvrté třídě začal hrát na varhany a to mě bavilo hodně. Od malička jsem také zpíval v různých sborech, a když jsem se potom dostal do Brna, přidaly se i další nástroje, jako je klavír a kytara, saxofon, basa, prostě takové ty nástroje, které v běžném životě snadno upotřebíte... Po gymnáziu jsem se potom rozhodoval, co dělat dál, a tak jsem cítil, že by to chtělo něco s tou muzikou. To ještě ale zdaleka nebyly nějaké ambice na JAMU – to jsem měl spíš jako troufalý sen, který absolutně nelze splnit, opravdu! To až vlastně „pajdák“, kde jsem začal zpívat v univerzitním sboru a později vypomáhat jako sbormistr, mě skutečně nasměroval k té hudbě ještě víc než doposud. No a zbytek už znáte. Takže takhle nějak vypadá můj dosavadní muzikantský osud:-)“

Děkujeme za rozhovor.

EVA BURIANOVÁ, KRISTÝNA ČERMÁKOVÁ (septima)

Co si myslí primáni?

Prostřednictvím této ankety vám přinášíme informace o tom, jaké jsou názory našich primánů. Jsou na naší škole teprve krátce, ale my jsme se chtěli dozvědět, jaký je jejich prozatímní pohled na nové prostředí, jaký mají kolektiv, či proč si vybrali zrovna tuhle školu. Předběžně jsme se jich také zeptali, čím by v budoucnu chtěli být, protože i když to sice nemohou tak brzy vědět, dětské sny jsou vždycky ty nejhezčí a často i hodně zajímavé a úsměvné. Mimo to jsme také vyzvíдали, jaký je jejich nejoblíbenější profesor.

Výsledky ankety jsou samozřejmě trochu zkreslené, protože většina odpovídala ve skupinkách, takže je patrné, že se navzájem ovlivňovali. Často také zakroužkovali více odpovědi, což je ale i naše vina, protože jsme neuvědli, že mají vybrat jen jednu možnost. Zvolili jsme proto nejjednodušší formu a počty k jednotlivým odpovědím jsme zaznamenali do tabulky. Zde tedy máte výsledky našeho pátrání.

1/ Jaký je váš pohled na školu? Líbí se vám tady, nebo byste se radši vrátili na „základku“?

a/ líbí se mně tady	20
b/ nejradši bych se vrátil/a zpátky	1
c/ líbí se mně tady, ale ještě jsem si úplně nezvykl/a	9
d/ nevím, ještě to neumím posoudit	0

2/ Čtete pravidelně inTELEkt? Pokud ano, jakou rubriku máte nejraději?

a/ rozhovor	6
b/ anketu	8
c/ křížovku	4
d/ hádanky a rébusy	4
e/ články studentů	3
f/ inTELEkt nečtu	14

3/ Myslíte si, že máte ve třídě dobrý kolektiv?

a/ ano, rozumíme si	12
b/ na „základce“ jsme měli lepší	15
c/ ještě jsme se dost nepoznali	3

4/ Proč jste si vybrali zrovna tuto školu?

a/ nechtěl jsem jít na „základku“	15
b/ donutili mě rodiče	3
c/ mám tu sourozence	6
d/ šlo sem hodně kamarádů	7
e/ slyšel/a jsem, že je to dobrá škola	24

5/ Už máte představu, čím byste chtěli jednou být? Pokud ano, napište čím.

Na tuto otázku odpovědělo 16 studentů z 29, že neví, ze zbytku odpovědi převažovali programátoři, lékaři, architekti, ale objevili se zde i fotbalista, módní návrhářka, pracovník v zoo a třeba fotograf.

6/ Který učitel je podle vás nejlepší?

Odpovědi na tuto otázku se často lišily; když bychom to měli shrnout, tak mezi nejoblíbenější učitele primy patří Ing. Karel Vítula, Mgr. Antonín Továrek a Mgr. Lucie Jarošová.

TEREZA NENTVICOVÁ, LENKA SKLENÁŘOVÁ (septima)

Za školu!

Určitě všichni víte, že se naše třída zúčastnila natáčení pořadu ČT1 Za školu! Nebo aspoň všichni, kteří zažili ve škole ten poprask, kdy bylo na chodbách plno cizích lidí, světel a kamer. Strašný zmatek byl o den dřív na Ekologickém gymnáziu v Brně, se kterým jsme soutěžili. Výběr soutěžících byl vlastně o štěstí, takže jsme se ani nenadáli a už jsme byli s Ondrou a Markétou tým. Celá soutěž se skládala ze dvou kol a každé kolo se skládalo z trojboje a finále.

První problém hned na začátku byl, že jsme dostali do ruky mapu cizí školy a měli jsme se dostat na místo označené křížkem. Když jsme se konečně dostali do Knihovny, čekalo nás překvapení... Stál tam pán ve fraku a s buřinkou na hlavě a pročítal si nějakou knížku. Měli jsem uhádnout, o kterého spisovatele se jedná. Jak jsme byli rádi za to, že jsme četli Dášenu! Ano, byl to Karel Čapek. Druhý úkol byl v tělocvičně, kde jsme se poprvé zase uviděli se svými spolužáky. Vlastně nejdřív uslyšeli. Dostali jsme na oči zalepené brýle, abychom nic nevěděli, a měli jsme najít 10 balónů a poskládat je podle velikosti. Myslím, že všichni se dobře bavili, zvláště, když se nám povedlo ty balóny rozházet po celé tělocvičně. Poslední úkol byl nejzákeřnější. Nebyl úplně na čas, ale na přemýšlení. A věřte mi, že to při tom, že jsme si ještě stále pořádně nezvykli na kamery a mikroporthy a všechno to okolo, šlo dost těžko, takže jsme na to „chytře řešení“ nepřišli, ale naši soupeři naštěstí také ne, tak výsledky byly velmi podobné. Nicméně jsme po trojboji prohrávali. Mohli jsme konečně na oběd, pak nás čekalo finále. To jsme vyhráli a po prvním kole jsme vedli nad „Ekem“ o 150 bodů.

Druhý den byl ještě o něco náročnější, protože jsme měli na starosti ještě vítání. Zatím co Ekogymnázium nám dalo vlastnoručně vyrobené figurky z brambor a jablek, my jsme si pro ně připravili písničku od Jaroslava Ježka a koláče. Druhý den se nám dařilo lépe. Domino jsme stihli dříve než Eko, na dvou židlích se dostat přes celou chodbu také. Tohle považuji za nejlepší část soutěže, protože jsme překvapili nejen spolužáky, ale myslím, že i sami sebe a navíc jsme se zasmáli, a když jsme ještě zjistili, že jsme lepší než soupeři, měli jsme opravdu radost. Poslední úkol byl nejhorší. Měli jsme dostat vajíčko do skleněné lahve s úzkým hrdlem. Samozřejmě, podtlak... Jenže jak ho vytvořit? Je asi opravdu ostuda, že jsme ztroskotali na tom, že neumíme zapálit pořádně papír, ale na naši obranu musím říct, že jsme se snažili opravdu usilovně.. Pauza před finále byla fakt dlouhá. Stupňovala se nervozita, moc příjemné to nebylo.

No a finále... Všichni víme, jak dopadlo. Musím říct, že soutěž, která není domyšlená, by se asi dělat neměla, ale prostě stane se. Když se na to dívám teď, tak se mi vybavují hlavně hlouposti. Jako třeba to, že se uvítání točilo asi na třikrát a naposledy už skoro nebyly koláče. „nejdůležitější“ postava celé soutěže byla vlastně paní kostymérka (nebo si to aspoň myslela), nebo ten zmatek, když jsme nemohli na mapě najít tělocvičnu.

Myslím, že to byla pro nás pro všechny dobrá zkušenost. Viděli jsme zblízka prostředí televizního natáčení, my soutěžící jsme si vyzkoušeli, že mít na sobě vysílačku a port není úplně příjemné, zkusili jsem spoustu zajímavých věcí, byla legrace. No zážitků máme hodně. A ať už pravidla byla jakkoli špatná, tak je pravda, že se k nám všichni chovali moc pěkně a my jsme zase zkusili něco nového.

Ráda bych poděkovala Ondrovi a Markétě, protože jsme stejně byli lepší, panu učiteli Policerovi, že nás doprovázel, paní zástupkyni Veithové za koláče, paní třídní učitelce Novákové za doprovod a podporu a hlavně celé naší třídě, že nám fandili a vydrželi s námi všechny ty dlouhé přestávky. A jestli bychom to doporučili na příští rok kvintě? Myslím, že určitě, protože pravidla se do té doby vychytají a vy zažijete opravdu neobvyklé dva dny.

ELIŠKA STRAVOVÁ (sexta)

Návštěva z MU

V pondělí 3. listopadu se na naší škole uskutečnila přednáška studentů Masarykovy univerzity v Brně, a to konkrétně Petry Kopalové, studující třetím rokem práva, a Libora Piláka, který je ve druhém ročníku ekonomicko-správní fakulty.

Během pouhých pětáctyřiceti minut jsme si vyslechli mnoho užitečných rad, potřebných jak pro studium, tak i pro samotný vysokoškolský život. Po několika úvodních informacích o brněnské univerzitě, o přijímacích na zvolené obory a o rozvržení fakulty začali naši starší a zkušenější vrstevníci mluvit více obecněji a atmosféra v učebně začala být čím dál tím uvolněnější. Každého studenta z řad septimy a oktávy zajímalo zajisté něco jiného. Někteří byli zaujati širokým výběrem pokrmů na jídelníčku vysokoškolské menzy a jejich „směšnými cenami“, jiní možnostmi přivydělávání si na nemalé finanční výdaje spojené se studiem či přístupností knihovny, díky které naopak studenti ušetří za povinné učebnice. Přesto, aby naši přednášející věděli, jakým směrem se mají ubírat, položili hned zpočátku jednoduchou otázku: „Kdo z vás se vlastně bude hlásit na vysokou školu?“ Dle počtu rukou zvednutých nad hlavami v davu se dalo lehce usoudit, že takových bude drtivá většina. A zkušenosti z minulých let ukazují, že nejvíce studentů z našeho gymnázia se hlásí právě na tuto renomovanou vysokou školu. I proto si myslím, že pozvat zástupce z řad jejích posluchačů bylo trefou do černého. Jedinou neprobíranou otázkou zůstalo ubytování na kolejích, ale to pro nás vzhledem k poměrné blízkosti našeho bydliště stejně nepřípadá v úvahu.

Jsem přesvědčena, že se tato přednáška moc vydařila a byla skoro na profesionální úrovni. Podle ohlasu svých spolužáků si dovolím tvrdit, že byla pro všechny velkým přínosem. Kdybychom nebyli časově omezeni, nikdo by se zajisté nebránil další besedě.

ŠÁRKA SMOLÍKOVÁ (oktáva)

Komunikace

Ve čtvrtek 6. listopadu se na naší škole konala přednáška na téma „Komunikace a chyby v komunikaci“, která byla určena pro kvintu a zájemce ze sexty. Nabídku účasti na tuto přednášku jsme dostali i my, studenti z řad oktávy, kteří se v budoucnu chtějí věnovat psychologii nebo se jim dané poznatky mohou hodit při přijímacích zkouškách na vysokou školu.

Sama jsem ani nevěděla, co od přednášky očekávat. Bála jsem se jen, abych dvě hodiny nesesedla a nenudila se kvůli tomu, že si někdo přišel přečíst svoji podrobně napsanou powerpointovou prezentaci. Moje obavy se však naštěstí nenaplnily.

Hned na první pohled sympatická paní Jaroslava Dosedlová z Filozofické fakulty Masarykovy univerzity v Brně pojala svoji přednášku velmi rozumně, a to tím, že zaujala naši pozornost. A jak jinak oživit přednášku o komunikaci než samotnou komunikací? První věta, kterou paní Jaroslava začala, zněla: „Co vám říká pojem komunikace?“... Takovým způsobem probíhaly následující dvě hodiny. Vždy se studentů na něco zeptala a až poté odkryla na své prezentaci okno se správně formulovanou odpovědí. Podle mě by byl tento způsob konverzační přednášky více efektivní v menším počtu žáku. I sama přednášející nám vysvětlovala, že je nás hodně.

Přesto jsem ráda, že naše škola podobné akce organizuje, protože to pak není jen nudný stereotyp a člověk si taky rozšíří své znalosti v různých oborech.

VLADIMÍRA MICHÁLKOVÁ (oktáva)

Vítejte mezi upíry!

Co dělat v sychravém a studeném podzimním počasí? Můžete sedět doma u televize nebo u počítače. Můžete sedět v hospodě. Anebo můžete obětovat pár stovek za popcorn a colu a jít do kina.

Do našich kin na podzim přichází spousta nových filmů. Ať už je to zbrusu nová bondovka *Quantum of Solace* s blondákem Danielem Craigem, nebo třeba první český 3D animovaný film *Kozí příběh – Pověsti staré Prahy*. Ale já bych vás chtěla pozvat na něco z trošku jiného soudku.

Filmů o upírech už bylo natočeno bezpočet. Jistě každý z vás viděl alespoň *Interview s upírem* nebo hororovou komedii *Upír v Brooklynu* s Ediem Murphym. Ale romantický horor *Stmívání* (v originále *Twilight*) ukazuje upíry v úplně jiném světě. Čekáte rakve? Mýtus! Že upíři nesmí na denní světlo? Mýtus! Věřím, že s upíří rodinou Cullenových byste se určitě snadno skamarádili a vůbec byste se nemuseli bát o svůj krk. Abych ale přiblížila děj románu.

Hlavní hrdinkou příběhu je naprosto obyčejná dívka Bella Swanová. Poté, co se její matka podruhé vdala, rozhodne se přestěhovat za svým otcem do deštivého městečka Forks nedaleko Seattlu. Od svého nového života neočekává žádnou změnu, ale hned první den ve škole její pozornost upoutá tajemný a okouzující Edward Cullen. Kluk, který je úplně jiný než kdokoli, koho doposud potkala. O něm a jeho čtyřech sourozencích kolují po celém městě zvláštní zvěsti a všichni Cullenovi jsou neuvěřitelně krásní. Snad to dělá jejich neobyčejně bledá pleť s kruhy pod očima a jejich medově zlaté oči.

Edward Bellu naprosto uchvátí. Zdají se jí o něm sny a pořád musí myslet na to, že je na něm něco neobyčejného. Oba milenci balancují na hraně mezi životem a smrtí. Pro Bellu je velmi nebezpečné být s Edwardem, protože by se nemusel ovládnout a mohl by ji klidně zabít. Edward je upír, ale přesně tady je čas na rozluštění záhady. Totiž abyste pochopili, Cullenovi jsou upíři – vegetariáni. Živí se sice krví, ale ne lidskou. Jednou za čas si vyjedou do lesů na lov medvědů, pum a jiných šelem. Během staletí svého života se naučili ovládat svoje touhy a dokážou bezpečně žít mezi obyčejnými lidmi. Ale není to tak jednoduché, jak si možná myslíte. Nesmí na ně dopadnout sluneční paprsky. Nic se jim nestane, ale celé upíří společenství by tím bylo prozrazeno. Jejich kůže se ve sluneční záři třpytí, jako by byla poseta miliony diamantů.

A nebyl by to pořádný příběh bez pořádné zápletky. Jednoho dne se ve Forks objeví smečka tří krvežiznivých upírů, a ti už se obyčejně živí lidskou krví. Poznají, že Bella je člověk, a jeden z nich, stopař James, ji chce zabít.

Jak už to celé dopadne, se dozvíte, když si na film zajdete do kina. Premiéra byla 27. listopadu a film má titulky. V hlavních rolích se představují Kristen Stewart a Robert Pattinson. A jestli nejste zrovna příznivci sezení v kině, můžete si příběh přečíst. Film je totiž natočen podle stejnojmenného románu od spisovatelky Stephenie Meyer, přičemž *Stmívání* je její první knihou. Pokud by se vám román líbil a vy dychtili po pokračování, není nic jednoduššího než si přečíst další díly *Nový měsíc*, *Zatmění* a *Breaking down*, které vyjde česky v lednu 2009.

Více o filmu se dozvíte na www.stmivani.cz .

EVA BURIANOVÁ (septima)

Nepíšeme do šuplíku (Z vlastní literární tvorby)

Tentokrát vám předkládáme první část akrostichů na téma ŠKOLA, které naši redaktoři – oktáváni a septimáni – tvořili v semináři z českého jazyka. Druhou část zveřejníme v příštím vydání inTELEktu.

Šťáva a svačina
Klíče a úkoly
Obalené učebnice
Loňské přezůvky
Aktovka v září

Špína a drobky
Kraviny a papírky
Omláčené pouzdro
Lovečák a rohlík
Aktovka v říjnu
PETR SOUDEK (*septima*)

Škoda mluvit
K věci
O níž
Lidé
Ani páru nemám
GABRIELA CEEOVÁ (*septima*)

Šance malé si dávám
Každý test předem vzdávám
Odpoledne si radši pospím
Literaturu prostě neumím
A písemku pak pokoním
EVA BURLANOVÁ (*septima*)

Školou povinni žáci
Koledují si o další práci,
Oni jsou moc zlobiví,
Lamentující a leniví,
A mám já s nimi kříž...
KRISTINA FRIESOVÁ (*oktáva*)

Pohádka

Byl jeden domeček, v tom domečku stoleček, na stolečku mistička, v té mističce vodička a v té vodičce byl odraz zrcadla, v němž se odrážela mužská tvář. Byla to tvář pána z velkého domu a vypadala spokojeně. Vypadala tak proto, že pán byl spokojený, kdyby ale věděl, co všechno se děje, jeho tvář by určitě spokojená nebyla. A kdyby věděl, že má vědět, že se něco děje, bylo by to snad ještě horší a on by nenašel klidu, dokud by na to nepřišel a nedal vytrysknout své nelibosti.

Tento pán žil v domě ještě se svou ženou, kdysi ztratil smysl života a znovu jej nalezl v nakupování. Toto ovšem mělo svou slabost, pokaždé když věc nakoupil, vydrželo mu potěšení pouhé dva až tři dny a poté se oné věci už nikdy ani nedotkl. Pouze několik věcí, jež měl odnepaměti, potřeboval k životu. Jeho ale přitahovalo, jak je ta která věc užitečná k danému účelu a jak je převratná. Peníze pro něj našťásti nepředstavovaly problém.

Problémem ovšem bylo nekonečné hromadění věcí. Brzy zaplavovaly celé pokoje, komnaty, spížirny i obývací místnosti a možná by se obyvatelé domu v těch krámech utopili, nebýt třetího obyvatele domu. O tom jsem ze zapomněl zmínit, nebyl to tak úplně obyvatel, jako spíš zloděj, který měl hodně napilno. Disponoval nejvyšším stupněm kradmosti, ale byl veskrze dobrý. Zlodějem byl z politického přesvědčení a jako správný idealista bral jenom nepotřebné věci. Vždycky třel bídu s nouzí, ale tady padl na úrodnou půdu. Doma vychovával syna po svém vzoru, ten byl však moc malý na to, aby všechno pobral.

Když zloděj z domu jednoho dne tragicky skonal, osiřelé dítě bylo poučeno jen natolik, že vědělo, že je zloděj. Chlapec se tedy vydal mezi zloděje a ti z něj

vychovali zlého, tupého a páchnoucího zloděje. Ten přišel jednoho dne do domu a vybil jej i včetně nezbytností, které mohl stejně jen těžko zhodnotit. Pánovi z domu se jen vydralo z úst něco o tom, co si nedomluvili, a zabil jej. Sám pak zemřel, neboť těch několik věcí, a ne všechno to harampádí, ho drželo při životě. Neznámo proč se za nimi poroučela i žena.

Tak zůstal jen domeček, v tom domečku stoleček, na stolečku mistička, v té mističce vodička a v té vodičce se odrazilo zrcadlo a v tom zrcadle se odrazilá vodička a v té vodičce se odrazilo zrcadlo..... TOMÁŠ ZELENKA (*oktáva*)

Spasí vás jen víra v Boha a dobré chování!

Na začátku tohoto článku musím uvést, že bude čistě subjektivní a že nemusí vypovídat o celkové situaci dejme tomu v celé České republice.

Nebudu chodit kolem horké kaše a rovnou začnu, protože tenhle článek nemá působit jako sáhodlouhé vypravování o nějakém zážitku, avšak jen jako pouhé konstatování jedné věci, která mě zaskočila a která se mi nelíbí. Díky ročníkové práci, která se týká historie školy, kam jsem chodila na první stupeň, jsem měla možnost zúčastnit se jedné z hodin náboženství, které na škole probíhá už nespočetně dlouho. Musím přiznat, že i já jsem byla součástí těchto hodin. Bylo mi tenkrát šest, sedm let a byl to pro mě jen kroužek, v žádném případě ne hluboké přemýšlení nad existencí Pánaboha, protože tenkrát jsem tomu ještě tolik nerozuměla.

Zkrátka pro mě nebylo místo, kam bych si sedla a četla ze školních kronik, a tak mě posadili do třídy, kde zrovna výuka náboženství probíhala.

Paní učitelka mě přivítala slovy: „Tereзка sem kdysi také chodívala, to bývalo moc hodné děvčátko.“ A pokračovala ve výkladu.

Chtěla jsem se soustředit jen na svou práci, ale nešlo to. Moje pozornost čím dál více upoutával výklad, který nejmenovaná paní učitelka vedla. Nedokázala jsem uvěřit tomu, co se tak v hodinách náboženství přednáší. Než se dostanu přímo k věci, musím říct, že jsem si uvědomila, že náboženství by se ani přednášet nemělo. Diskutovat o něm ano, přemýšlet nad ním ano, vytvářet si názory a spojovat s různými událostmi ano, ale ne sedět skoro dvě hodiny a poslouchat řeči, které mi přijdou pro „prvňáky“ či „druháky“ nevhodné!

Zazněly tam věty jako: „Ten, kdo je nevěřící, se nedostane do nebe!“, „Jen ti, co mají rádi Pánaboha, jsou hodní lidé!“, „Ti, co nevěří, jsou zlí a kradou!“, „Ti, co neposlouchají maminku a tatínka, nemůžou věřit v Pánaboha“, „Jen Pán bůh nás obdaruje a udělá šťastnými, pokud v něj věříme!“... To už zavání některými přednesy politiků, kteří hlásají, jak oni jsou nejlepší, jak změní svět! Volte nás!

Možná to říkám trochu přehnaně, ale copak by měli prvňáčci slyšet takové věci? Vždyť mně to přijde jako naprosté „oblbování“! Děti by se měly seznamovat s tím, že existuje mnohem víc náboženství, že existuje spousta kultur a že každý věří v něco jiného. A pak se třeba více zaměřit na křesťanství. Dítě si postupem času vytvoří svůj vlastní názor na víru a samostatná fakta. Tohle mi přijde trochu přehnané.

Nejsem žádný pedagog a samozřejmě nevím, co je v osnovách hodin náboženství, ale vykládat dítěti, že jestli nebude poslouchat rodiče, dostane se do pekla a Pánbůh jej potrestá, je nesmysl. Nevím už, co tenkrát vykládali mně, ale vím, že kdyby na mě někdo teď přišel s těmito řečmi, asi bych řekla, že už se na to potrestání těším. Kdyby to totiž bylo tak, jak se přednáší, na světě by nežil jediný člověk.

TEREZA NENTVICOVÁ (*septima*)

Zaplat, nebo zemřeš!

Tento článek je věnován stavu našeho současného zdravotnictví. Možná vás zarazí volba nadpisu, ale myslím, že většina z vás chápe a ostatní pochopí brzy.

Přemýšlela jsem, o čem napsat, ale nic mě nenapadlo. Až když jsem zrekapitulovala uplynulý měsíc, měla jsem jasno. V poslední době jsem totiž byla nucena přemýšlet o našem zdravotnictví víc než jindy.

Začala to tím, že moje kamarádka měla jít na kontrolu do nemocnice, psychicky na to připravovala sebe i své okolí a nakonec vše skončilo vstupem do nemocnice, kde jí milé sestřičky oznámily, že pan doktor si její návštěvu zapomněl poznamenat. Pro mě dost hrozná představa, když vím, že už jednou se něco podobného stalo. V tomto případě naštěstí nešlo o život.

Ale úplně mě zamrazilo, když jsem šla do lékárny a nestačily mi peníze, měla jsem u sebe totiž „pouhých“ dvě stě korun. Hůř na tom byla stará paní, která se zděsila, když za prášky dala své poslední peníze z důchodu. Nevěřícně se dívala na slečnu, která jí léky vydávala, ale ta jen kroutila hlavou s odůvodněním: „Zaplatit si musí každý!“ Paní poděkovala a se sklopenou hlavou odešla. Toto mě opravdu zarazí! Většina starých lidí se bez léků neobejde, a když jich bere třeba deset denně, tak se nedivím, že do lékárny chodí se strachem. Kromě různých doplatků si totiž musí zaplatit za recept a někteří doktoři si vyžádají peníze i za preventivní prohlídku, která má být zadarmo. Mám pro vás tedy dobrý tip na dárek pro vaše babičky a dědečky k Vánocům: Zaplatte jim nějaké ty léky. Je to hrozná, ale za chvíli si je opravdu nebudou moct dovolit. Vždyť i moje babička konzultuje s lékařem, který z léků je nejlevnější a pro ni stále vhodný.

Tak mě napadá, jakou cenu má pro pana ministra náš život. Odpovím si sama! Vyvolávací cena třicet korun. Asi to zní divně, říct to takhle na rovinu, ale je to můj názor, na který mám právo a myslím si, že mnoho lidí ho se mnou sdílí. Doufám, že tato situace nebude trvat dlouho a přijde někdo, kdo bude funkci ministra zdravotnictví plnit v zájmu nás všech.

BLANKA JELÍNKOVÁ (oktáva)

Je nemravné nechtít a nemít děti?

Nedávno jsem před otevřením svého emailu zahlédla titulek, zda je nemravné nechtít a nemít děti. Nedívala jsem se, co za diskusi probíhalo pod touto oslňující otázkou, avšak ona sama mě natolik vyburcovala, že jsem se rozhodla nad ní zapřemýšlet. Víím, že na podobné téma jsme narazili v souvislosti s projektem Studenti čtou a píšou noviny, ale to mi nezabránuje, abych se zmínila konkrétně o této otázce, jelikož mi připadá absolutně zbytečná a absurdní.

Za prvé si myslím, že použití slova „nemravné“ je dosti nevhodné. Nemravných může být spousta jiných věcí týkajících se života člověka či společnosti, avšak ne zrovna nechtít a nemít děti.

Na druhou stranu, což je názor ryze teoretický, často může být nemravnější děti mít než je nemít. Teď to myslím z toho hlediska, že si někdo nezodpovědně „nadělá“ spoustu dětí, které pak není schopen vychovat, či je odloží jinam, nebo skladuje jako novorozeně v ledničce, jak už tu pár podobných případů bylo. TO mi připadá nemravné.

Nechápu však, proč by mělo být špatné, dokonce nemravné, že někteří lidé dítě nechtějí nebo o něm neuvažují. Už není doba, kdy vdavky později jak ve dvaceti byly záminkou k posměvačné diskusi sousedů a mít dítě až v pětadvaceti bylo naprosto nepředstavitelné, protože v tomto věku jste měli mít přinejmenším dvě! Vždyť dnes už neexistuje kult otec-lovec a matka-žena v domácnosti. Babičky a dědové, smířte se s tím!

Já osobně někdy v budoucnu děti plánuji, ale neodsuzuji lidi, kteří mít děti nechtějí. Je to zcela jejich věc a důvody mohou být různé. Jak zdravotní, tak sociální,

nebo čistě kariéristické. Dnes je tolik nových možností a spousta lidí chce cestovat, poznávat svět, vzdělávat se a ne jít hned pod čepec, jak se říká. Dokonce je dnes lepší, když mají partneři dítě až tehdy, kdy sto procentně vědí, že je dokáží uživit a zabezpečit. Dítě umí udělat téměř každý, ale vychovat je, to je zkrátka umění. Slávu Marii Terezií!!!

Možná tenhle článek působí dosti hrubě, na mě až moc upjatě, avšak je to realita. Je sice pravda, že je škoda, když rodina, která dítě dokáže zajistit a postarat se o něj, jej odmítá, ale nikde není psáno, že každý by měl dítě mít. Pořád se mluví o demokratické společnosti, tak proč se tak lidé nechovají? Žena v politice? To dopadne! Žena v armádě? Vždyť neunese ani pušku. Muž kadeřník? Je homosexuál. Vždyť to jsou naprostě nesmysly. To jsem ale odbočila od původní otázky.

Nebudu dále rozvíjet svůj pohled na věc, protože by to mohlo působit jako přesvědčování a každý přece má právo na svůj vlastní názor! Vždyť jsme přece tak demokratičtí!...

TEREZA NENTVICOVÁ (*septima*)

„Vařila myšička kašičku...“

...tomu dala, tomu dala, až se z myšky mrcha stala.“ Touto výpovědí začalo představení *Mrchy*, které jsem měla možnost zhlédnout v Divadle Bolka Polívky. Intimní divadlo Bláhové Dáši představilo australskou krimikomedii od Alma de Groena pro čtyři postavy, zralé ženy, v podání Dany Batulkové, Dáši Bláhové, Lenky Skopalové a Niny Divíškové. Režii vzala do svých rukou Irena Žantovská.

Něco k ději... Zesnulý filozof a vědec Alex po sobě zanechal manželku Merilí, dům a zapnutý počítač. Z počítače získává data místní univerzita, počítač se tedy nesmí vypínat. Nešťastnou vdovu navštíví tři přítelkyně. První, Judita, od příchodu vzpomíná na Alexe a neustále pokoukává po jeho fotce. Druhá, energická Lisa, se už mezi dveřmi s pizzou a vínem chlubí svým novým mladým milencem a jako třetí přichází promočená Hester. Dámy si vypráví svůj život od doby, co se viděly naposledy. O vtipné průpovídky nenil nouze. Nakonec se Merilí svěří přítelkyním, že ji manžel v nemoci před smrtí oslovil jménem jiné ženy, jedné z jejich společnic, Juditiným. Byla Alexovou milenkou deset let. Merilí se přiznala, že poté, co se to dozvěděla, shodila manžela ze skály. Na to Lisa okamžitě zareagovala: „Kdybychom všechny muže, kteří podvedli manželku, shodili ze skály, kolik by jich zbylo?“ Ani v takových chvílích vtipné hlášky nevyzimely. Ukáže se, že s Alexem měla poměr i Lisa. Hester to všechno sleduje a nakonec vyjde najevo, že jí její bývalý spolužák Alex ukradl nápady, názory a polemizace. Předběhl ji a uskutečnil je. Obviní ze zrady Merilí, že nic neřekla, i přesto, že o tom věděla. Nakonec jí sebere dům, Lise šperky a Juditě auto, jako tresty a plánuje je věnovat své nemocné přítelkyni z ústavu.

Během představení se využívalo světla a zvukových efektů. Znenadání začalo něco pištět a hrdinky zvuk ukončily stisknutím klávesnice na počítači s odůvodněním, že si Alex liboval ve zvláštních zvucích. Popravdě řečeno, smysl těchto zvuků jsem moc nepochopila. Nejvíce se mi líbila Lenka Skopalová jako Lisa. Ukázka zralé ženy, která se cítí na dvacet a chováním a energií připomíná pubertáčku, se neproměnila v trapas, jak jsem čekala, ale v obdivuhodný herecký výkon. Dále mě zaujala Nina Divíšková, paní v letech, která stěží normálně chodí, ale přesto se role bravurně chopila a ukázala, že ještě má co předvést.

Co dodat... Představení mě mile překvapilo. Zkuste se zajít podívat, rozhodně nebudete litovat. Pobavíte se, uvidíte známé tváře a zjistíte, o čem může takové přátelství žen být.

PAVLA GERLINGEROVÁ (*septima*)

Divadlo v divadle aneb Není všechno tak, jak se zdá

Prostřednictvím tohoto článku, který se bude zase po dlouhé době týkat školní akce, se na chvíli opět stanu divadelní „kritičkou“. Samozřejmě, že popíšu především svůj názor, takže se nedivte, že popis nevyzní příliš profesionálně, nýbrž jako pouhopouhý pohled na jedno divadelní představení. Napsat totiž kritiku na úrovni není nic jednoduchého. Už F. X. Šalda, největší literární kritik své doby, napsal, že kritik je umělec, který musí být velice vnímavý, citlivý, vznětlivý a senzitivní a navíc musí mít vášnivý vztah a poměr k umění. Zbožňuji divadlo, ale zhodnotit všechny jednotlivé složky tak, abych opravdu podala přesný a pravdivý obraz, nemůžu, protože bych musela mít vedle sebe někoho, kdo přesně ví, co je dobrý herecký výkon. Divadlo však nemá přece být pobavením jen pro kritiky, kteří všemu rozumí nejlépe, ale samozřejmě by mělo nejvíce zaujmout obecnost, protože to přece rozhodne, zda se představení „chytne“.

Koncem tohoto měsíce jsme se díky paní profesorce Stravové, která nám nabídla lístky, vydali na operetu s názvem Mam´zelle Nitouche. Už název je velice zvláštní a mnohým z nás dělalo problémy si jej zapamatovat, ale na druhou stranu je velice poutavý a nevypráví na první pohled o tom, o čem hra je. Tato komedie měla svoji premiéru už v roce 1883 v Paříži. Jména autorů vám pravděpodobně nic neřeknou, ale i přesto je uvedu: Byli to Florimond Hervé, Henri Meilhac a Albert Millaud.

Nebudu popisovat dopodrobna celý děj, ale zkráceně řeknu základní zápletku a nejdůležitější motivy, a udělám tak nepatrnou reklamu této zajímavé a netradiční hře. Slyšela jsem tolik lidí, kteří řekli, že to bude nudné a že na operetu, která trvá déle než dvě a půl hodiny, rozhodně nepůjdou, ale jak už jsem řekla, jednalo se o komedii, takže jsme se pořádně zasmáli. Co se děje týče, stály proti sobě tři světy, z nichž dva byly postaveny na řádu a potlačení individuality a ten třetí byl světem svobody. Děj se odehrával v klášteře, tam to všechno začíná, postupně se přemísťuje do prostředí divadla (takže to bylo také divadlo v divadle) a tím posledním místem jsou kasárna. Celý děj potom končí opět v klášteře.

Hlavní hrdinové nejsou tím, čím se na první pohled zdají, takže představují jakoby dvě protikladné osoby v jedné. Na jednu stranu jsou součástí kláštera, a tedy symbolem vši početnosti, na druhou stranu se v nich skrývá touha po svobodě, divadle a samovolném vyjádření sebe samého.

Ještě nikdy jsem takové představení neviděla. Je obdivuhodné, jak ve hře bylo zakomponováno tolik věcí najednou. Vtip, láska, hříchy, umění, ironie, přetvářka, a dokonce i úsměvná erotika. Vše působilo tak umělecky, ale zároveň velmi vtipně. Hra se snažila o aktualizaci, takže i když je stará desítky a desítky let, objevovaly se v ní motivy, které spadají do dnešní doby.

Co přesně znamená Mam´zelle Nitouche, proč se tak hra jmenuje a co je tak zvláštní na jednotlivých postavách, neprozradím. Jen řeknu, že zhlédnutí této hry stojí opravdu za to. Ocení ji určitě i ti, kteří nemají příliš v lásce divadelní hry jako takové. K obdivu jsou také naprosto úžasné pěvecké výkony a totéž musím říct i o samotných hercích, kteří se naprosto geniálně dokázali vcítit do postavy, kterou hráli, a dokázali z ní vytvořit samostatnou složku v celé hře a ne jen součást davu. Z herců nám hrál například hodně známý Igor Ondříček. Zajímavostí také je, že na úpravě a překladu celé hry se podílel i král černobílých filmů Oldřich Nový.

Na závěr tedy řeknu jen to, že je to opravdu jedna z nejlepších a nejpoutavějších her, které jsem kdy viděla, a že celkový ohlas byl velmi dobrý. Řada z nás měla dokonce nutkání si při potlesku stoupnout... *TERÉZA NENTVICOVÁ (septima)*

Půlkulaté výročí Komety Brno

Roku 1953 vznikl hokejový klub Rudá hvězda Brno. Do té doby se přízeň fanoušků v Brně musela dělit mezi týmy Spartak Královo Pole a Zbrojovku ze Židenic. Poté přišel rozkaz z politických míst a vznikla Rudá hvězda, tedy předchůdce dnešní Komety. Hned od sezony 1953/54 se Rudá hvězda opět na příkaz z politických míst začlenila do naší nejvyšší soutěže. Svůj první zápas sehrála 29. 10. 1953 s Motorletem Praha a vyhrála 4:2. Rudá hvězda procházela vývojem a stejně tak i její název. Roku 1962 se přejmenovala na ZKL Brno, 1976 na Žetor Brno, 1993 na Královopolskou Brno a roku 1994 na současnou Kometu Brno. Získala celkem 11 mistrovských titulů a 1 vítězství v PMEZ (Poháru mistrů evropských zemí), což byl předchůdce dnešní hokejové ligy mistrů.

Současný název klubu Kometa příliš štěstí nepřinesl. Velkou část éry hraje Kometa první ligu, tedy až druhou nejvyšší soutěž u nás. V sezoně 1994/95 postoupila do extraligy, ale po roce z ní opět sestoupila. Od roku 1996 se Kometa potýkala s velkými finančními problémy, neustále se měnili majitelé klubu, kteří hlásali, jak Kometu dovedou nastálo do extraligy. Místo toho bojovala o holé přežití a to jak v první lize, tak vůbec co se týká existence klubu. Několikrát musela zachraňovat první ligu v baráži a v sezoně 2001/02 dokonce sestoupila do druhé ligy (třetí nejvyšší soutěž v našem hokeji), kterou o sezonu později opustila, když odkoupila licenci opět na 1.ligu, kde hraje dodnes.

V roce 2005 se stal majoritním vlastníkem klubu bývalý hokejový reprezentant České republiky Libor Zábanský. Hlavně díky němu se Kometa dokázala dostat z problémů a nyní se soustředí na boj o postup do extraligy. Současný největší úspěch Komety je semifinále play off 1. ligy v loňské sezoně a letošní vítězství v letním poháru Tipsport cup, kde si Kometa poradila ve finále s extraligovým Znojmem na jeho ledě za podpory více než dvou tisíc svých fanoušků. Za úspěch lze považovat určitě i velký divácký zájem, který Kometě závidí mnoho týmů, protože klub je v současnosti v Česku na 4. místě v návštěvnosti a to musíme vzít v potaz, že hraje „jen“ 1.ligu.

29. října, tedy přesně na den, kdy před 55 lety odehrála Rudá hvězda svoje první utkání, hrála Kometa utkání s Olomoucí. Zápas se pojal jako oslava tohoto jubilea. Kometa nastoupila v historických dresech, ve kterých hrávala v 60. letech Rudá hvězda. Fanoušci si je dokonce po utkání mohli zakoupit. Chvilí před začátkem slavnostního utkání bylo Rondo napěchované diváky. Hala byla beznadějně vyprodaná už den před zápasem. Fanklub se na celou akci poctivě nachystal a připravil celostadionové choreo (obrazce, které vytváří diváci zvednutím různě barevného papíru či kartonu nad hlavu, nebo různé plachty, které drží větší počet diváků nad hlavou). Ještě před samotným utkáním došlo ke slavnostnímu ceremoniálu. Na ledě se sešlo 15 nejvýznamnějších hráčů „kometácké“ historie. Mezi těmito hráči byli například Oldřich Machač, Richard Farda, Vladimír Narchal a jeden z nejlepších hokejistů v historii českého, dříve československého hokeje Vlastimil Bubník. Všichni převzali od současných hráčů Komety pamětní dresy a čestné VIP vstupenky. Slavnostnímu večeru přispělo i krásné utkání, ve kterém Kometa porazila Olomouc 3:0. Ten, kdo na zápase byl, jistě nelitoval, včetně mě, a ten, kdo nebyl, může jen litovat. Na zápase vládla skvělá atmosféra, která panuje na domácích utkáních Komety vždy, ale nevím, kdy se podaří opět vidět pohromadě tolik legend brněnského hokeje.

PATRIK STUDENÝ (oktáva)

Starého psa novým kouskům naučíš!

Tak jsem se s vzrůstající intenzitou otravného projevování se naší staré Peggy rozhodla napsat o ní pár řádků.

Vždy to býval takový hodný, ba až moc hodný pes. Často jsem o její přítomnosti nevěděla, moc neštěkala a byla skrytá v pelechu. Záliba v jídle ji provází po celý život, to ano, jenže v posledních letech nabrala nečekaný spád. Ale po pořádku.

Před sedmi lety jsme přibrali nového člena rodiny (a to doslova!), malé štěňátko. Nejdřív tesknilo po své matce, ale pak začalo peklo. Boty, knížky, rostliny – rozkousat, roztrhat, vyhrabat. Na tohle jsme u Peggy nebyli zvyklí. Postupem času se ale vše uklidnilo, i když pekelné to naše nyní sedmileté „štěně“ ještě dokáže být. Ale mnohem horší je jeho vliv na starou dobrou Pěgu (jak jí někdy říkáme). Mladší pes si rád řekne o vstup do místnosti hlasitým zaškrábáním na dveře, starý pes se to naučil, ale to škrábání je ještě hlasitější a mnohem intenzivnější. Mladší pes si rád zaštěká, starý pes, který nikdy moc neštěkal, se najednou přidá taktéž a někdy je to právě on, kdo nepřestane štěkat. Prostě a jednoduše, určité chování milá Peggy převzala od mladocha, i když vylepšila (či spíš vyhoršila) si je podle sebe. A pak že starého psa novým kouskům nenaučíš! Tato klasická věta by také neplatila v případě stravovacích návyků. Peggy byla vždy známá svou vášní pro jídlo – salámy, kosti, pořádné fláky. Jenže vzhledem ke změně chrupu a také zažívání se začala zajímat o jiná „jídla“. Písek, hlína z květináčů, cvakací jízděnky, toaletní papír a jednou se zdálo, že nepohrdne ani nůžtičkami na nehty! Zkrátka a dobře, ten pes je všežravec v absolutním slova smyslu. Ona snad vidí vše jako potenciální potravu (měli bychom si dávat pozor, aby si z nás třeba někdy neužidbla).

A i když je s ní někdy kříž, miluji ten její šedý čumáček a obdivuji její aktivitu. Já bych třeba nedokázala bez problému zaběhnout osm kilometrů na jeden záťah jako ona...

GABRIELA CEEOVÁ (septima)

Když kočka trpí depresemi

Se zvířaty je někdy kříž. S kočkami obzvlášť. S jejich silně individualistickou povahou člověk nikdy neví, co má od nich čekat. Vždy jsem nějakou kočku měla a myslela jsem si, že už mě nic nepřekvapí. Pak se ovšem objevil jedinec, který mi tuto iluzi dokonale zkalil. Patří mé sestře a momentálně se jmenuje Kruton.

Když se Kruton před více než dvěma lety narodil, dostal jméno Čertík. Přírodně, byl černý jak noc a zatím nevykazoval žádné výjimečné vlastnosti, podle kterých by mohl dostat jméno. Byl dokonale průměrný. Tato fáze ovšem trvala jen prvních pár týdnů. Přátelský výraz jeho tváře se změnil na podezřívavý, nepřátelský a zlověstný. Neměl nás rád. Moje sestra tehdy stála před těžkým rozhodnutím. Musela si vybrat, jestli si nechá jeho, nebo Arašida, který byl Krutonovi vzhledově podobný (sestra je totiž zatížená na černé kočky), ale na rozdíl od něj nám projevovat svoji lásku. Dodneška nepochopím proč, ale vybrala si Krutona.

Po nějaké době jsme mu začali říkat Pluto. Oprátku na krku sice neměl, ale jinak jako by Poeovu „černému kocourovi“ ze zbylého oka vypadl. Návist z něj přímo sršela a já jsem se mu radši vyhýbala, o nějaké uhranutí jsem nestála. Navíc jsem měla svého milovaného a milujícího, kulaťoučkého kocourka Obeluse. Ten se ovšem po půl roce zaběhl a už se nikdy nevrátil.

Po pár týdnech smutnění nad ztrátou miláčka se veškerá má pozornost soustředila na Krutona, který to zřejmě psychicky neunesl a začal trpět depresemi a všemožnými typy fobií. Netušila jsem, že i kočka může mít takové psychické problémy, ale ano, může...

Častokrát se celý den doma neukáže, a když přijde, smutně si sedne do okna a nemňouká, nýbrž pláče. Trpí strachem z ostatních zvířat, zejména z naší hravé fretky. Hápu, že asi nikdo by se dobrovolně nenechal kousat do zadní části těla, ale jeho zoufalství, jen když fretku z dálky zahlédne, není zrovna normální. To nelze slovy popsat, to se musí vidět. Jídlo mu musíme servírovat odděleně, protože se našich dvou milých kočiček bojí. Jenže on se bojí, i když má jíst sám, proto byl dříve abnormálně hubený. Strach z jídla postupně vystrídal strach z otevřených prostor. Když jsem ho jednou chtěla někomu ukázat a vzala jej na ulici, s nehorázným řevem se bleskurychle skryl v koruně stromu u sousedů. Mé pokusy sundat jej dolů pomocí všemožných bizarních pomůcek dospěly ke zduaru až za dvě a půl hodiny. A takhle bych mohla pokračovat ještě dlouho...

Vím, že není hezké posmívat se někomu, kdo je na tom psychicky tak moc špatně. Co naplat, Kruton je u nás doma se svými trapnými excesy terčem posměchu. Obzvláště sestra nevynechá příležitost, kdy by ho nějak mohla zesměšnit. Je asi pochopitelné, že v tomto stadiu by pro něj jméno Pluto bylo nepoužitelné. Strach z něj nejde už hodně dlouho. Jméno Kruton je trapné jako on sám a nesmyslné jako celý jeho život (nemá šanci někdy v budoucnu chytit myš a už vůbec ne nechat po sobě potomky, a to ani nemusí být kastrován). Jedno mu ale upřít nelze. Z průměrného Čertíka je nyní opravdu originální kočka. I když otázka je, jestli to tehdy pro něj nebylo lepší...

DENISA DRATVOVÁ (*septima*)

Co se stalo v říjnu a v listopadu

25. (sobota): Druhé kolo senátních voleb skončilo bezprecedentním vítězstvím ČSSD, která získala i s jedním senátorem z prvního kola celkem 23 mandátů. ODS získala 3 mandáty v Praze a KSČM jeden.

27. (pondělí): Americký ministr vnitřní bezpečnosti Michael Chertoff v Praze oznámil, že od 17. listopadu skončí pro Čechy vízová povinnost při cestách do Spojených států.

28. (úterý): V Praze se po 23 letech u příležitosti oslav založení Československa uskutečnila vojenská přehlídka.

31. (pátek): Severozápadní část Německa byla zaskočena nenadálým brzkým příchodem zimy, když napadlo kolem 30 cm sněhu, který spolu s náledím způsobil značné komplikace v dopravě.

2. (neděle): Mistrem světa ve formuli 1 se v brazilském Interlagosu po dramatickém závěru stal Lewis Hamilton. Poslední závod sezóny vyhrál Felipe Massa.

3. (pondělí): Na Slovensku byla zahájena dostavba třetího a čtvrtého bloku jaderné elektrárny Mochovce s předpokládanými náklady ve výši cca 2,8 miliardy eur.

4. (úterý): Příštím prezidentem USA byl zvolen demokrat Barack Obama.

12. (středa): Česká republika se stala 18. členem Evropské kosmické agentury.

15. (sobota): Somálští piráti unesli v Indickém oceánu supertanker Sirius Star s dvěma miliony barelů ropy a 25 členy posádky na palubě.

19. (středa): Indická válečná loď Tabar potopila v Adenském zálivu plavidlo somálských pirátů. Přitom piráti v uplynulých čtyřech dnech unesli celkem tři nákladní lodi.

20. (čtvrtek): Projekt Europeana (<http://www.europeana.eu>) byl oficiálně otevřen pro veřejnost. Webový portál však kapacitně nevydržel nápor zájemců, byl odstaven a znovuvvedení do veřejného provozu se očekává v prosinci.

23. (neděle): Jihoruská Anapa oprášila povinné rozcvičky, které ve městech panovaly za sovětských časů. Obyvatelé černomořského přístavu teď musejí brzy ráno vstát a v ulicích se svými sousedy začít cvičit.

TOMÁŠ KERN (*oktáva*)

Přijďte se pobavit!

Filmové premiéry – prosinec 2008:

Od 4.12.:

Kdopak by se vlka bál? – rodinný, ČR – Rodinný film, dětský horor, dospělá romance a pohádka o Červené Karkulce v jednom.

Nebezpečný cíl – drama/akční, USA – Nicolas Cage v roli nájemného vraha.

Muzikál ze střední 3: Maturitní ročník – muzikál/komedie/rodinný, USA

Od 11.12.:

Čtvery vánoce – komedie, USA – Zamilovaný pár řeší dilema, které ze svých vlastních a nevlastních rodičů pozvat na vánoce.

Den, kdy se zastavila Země – sci-fi/drama, USA – Remake filmu z roku 1951.

Mimozemšťan Klaatu (Keanu Reeves) přicestuje na Zemi s jediným úkolem – zachránit ji.

Sobík Niko – animovaný, Finsko – Dobrodružný animovaný film pro (skoro) celou rodinu.

Veřejný nepřítel č.1 – akční/krimi, Francie – Nejdražší francouzský film o největším francouzském gangsterovi.

Paranoid Park – drama, Francie – Mladík zavraždí strážníka a rozhodne se nikomu nic neříct.

Dokaž to! – drama, USA – Mladá dívka sní o taneční kariéře.

Od 18.12.:

Sněženky a machři po 25 letech – komedie, ČR – Návrat do minulosti a osudy seschlých sněženek a bývalých machrů.

Lovecká sezóna 2 – animovaný/dobrodružný, USA – Dvojka jedničky.

Od 25.12.:

Karanténa – horor/thriller – USA - Americký remake velice úspěšného španělského hororu, který měl premiéru v listopadu 2007.

Austrálie – válečný/western/drama – USA/Austrálie – Bohatá anglická aristokratka se přestěhuje do Austrálie na statek během druhé světové války.

Hrušovany – Sokec

6.12. 2008 – Maškarák pro dospělé – hrají: Propaganja, Side Effect, Bezestopy, ad. Vstupné: bez masky 100,-, s maskou 30,-

13.12. 2008 – Vánoční koncert – hrají: Nikola Brasco, Bezestopy, Skrznaskrz, Mr. Dynaboom, Propaganja, Los Hongos. Vstup: 50,-

Židlochovice

7.12. 2008

Jarmark tradičních řemesel - s vánoční tematikou

GABRIELA CEEOVÁ (septima)

inTELEkt. Časopis studentů Gymnázia Židlochovice, Tyršova 400. Vychází měsíčně.
Grafická příprava: Ondřej Mahovský. Jazyková úprava textu: Antonín Továrek. Cena 5 Kč.